

ಮಾನವೀಯತೆ ಮೆರೆದ ಪುಟ್ಟ

■ ಶರಣು ಜಿ. ಚಟ್ಟಿ

ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸಸಿಹಿತ್ತು

ಪುಟ್ಟಿಯು ಆಗ ಆರನೇ ತರಗತಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಮೂವತ್ತು ಕಿ.ಮೀ ಅಂತರದ ಪಟ್ಟಣದ ಶಾಲೆಗೆ ದಿನಾಲೂ ಸರಕಾರಿ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಬಸ್ ಕೆತ್ತಿರುವ ತುಂಬಿದ್ದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಮುಂದಿನ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಬದಾರು ಜನ ಅದೇ ಬಸ್ ಹತ್ತಿದರು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬರು ಸುಮಾರು ಎಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷದ ಅಜ್ಜನಿದ್ದ. ಅಜ್ಜನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸೀಟು ಹುಡುಕಿದವು. ಆದರೆ ಯಾರೂ ಸೀಟು ಬಿಡಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಅಸಹಾಯವಾಗಿ ಅಜ್ಜನು ಪುಟ್ಟಿಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದ. ಅಜ್ಜನನ್ನು ನೋಡಿ ಪುಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಕಟವಾಯಿತು. ಪುಟ್ಟಿ ಅಜ್ಜನಿಗಾಗಿ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದವರಿಗೆ ಸೀಟು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲು ವಿನಂತಿಸಿದಳು. ಹಾಡು ಕೇಳುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಯುವಕ ಯುವತಿಯರು ಪುಟ್ಟಿಯ ಮಾತು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಲ ಹೊತ್ತಿನ ಬಳಿಕ ಪುಟ್ಟಿಯ ಬಳಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಓರ್ವ ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ಬಸ್ಸಿನಿಂದ ಇಳಿದರು. ಪುಟ್ಟಿ ತಾನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಅಜ್ಜನನ್ನು ಕೂರಿಸಿದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ಬಳಿಕ ಅಜ್ಜನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದವರೂ ಇಳಿದ ಕಾರಣ ಪುಟ್ಟಿಗೆ ಅಜ್ಜನ ಪಕ್ಕ ಕೂರಲು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಜ್ಜನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದ ಪುಟ್ಟಿ 'ಈ ಇಳಿವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕಷ್ಟದ ಪ್ರಯಾಣ ಬೇಕಾಗಿತ್ತಾ ಅಜ್ಜಾ?' ಎಂದಳು. ಆಗ ಅಜ್ಜ, 'ಏನು ಮಾಡೋದವ್ಮಾ, ನನ್ನ ಅಸ್ತಮಾ ಕಾಯಿಲೆಗೆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಔಷಧಿ ಮಾತ್ರ ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಮೂವರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರೂ ಅವರಾರೂ ನನಗೆ ಔಷಧಿ ತಂದು ಕೊಡಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ನಾನೇ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ' ಎಂದ. ಅಜ್ಜನ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರ ಉಂಟಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿಯು ತನ್ನ ಬ್ಯಾಗಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಚಾಕೋಲೇಟ್ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅಜ್ಜ ಪುಟ್ಟಿಗೆ ತಿನ್ನಿಸಿ ತಾನೂ ಚಾಕೋಲೇಟ್ ತಿಂದ. ಪುಟ್ಟಿಯು ಕಾಳಜಿ ಕಂಡು, 'ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದವರಾರೂ ನಿಂತಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ಹಿರಿಯನೆಂದು ಗೌರವಿಸದೆ ಸೀಟು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ನೀನೇಕೆ ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಸೀಟು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟೆ?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. ಆಗ ಪುಟ್ಟಿ, 'ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರು 'ಹಿರಿಯರನ್ನು ಗೌರವಿಸಬೇಕು. ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಸಹಕಾರ ನೀಡಬೇಕು' ಎಂದು ನನ್ನ ಯಜ್ಞೇ ಹೇಳಿದ್ದರು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ನಿನ್ನ ಕಲಿತ ಪಾಠ ನೆನಪಾಯಿತು.

ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ ಸೀಟು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟೆ' ಎಂದಳು. ಪುಟ್ಟಿಯ ಗುಣಸ್ವಭಾವ ಅರಿತು ಅಜ್ಜನಿಗೆ ಖುಷಿಯಾಯಿತು. ಪಟ್ಟಣದ ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಬಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದರು. ಇನ್ನೇನು ಪುಟ್ಟಿ ಅಜ್ಜನಿಗೆ ಟಾಟಾ ಹೇಳಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾರೊಂದು ಬಂದು ಅಜ್ಜನ ಬಳಿ ನಿಂತಿತು. ಸೂಟು ಬೂಟು ಧರಿಸಿದ್ದ ನಾಲ್ವರು ಕಾರಿನಿಂದಿಳಿದು ಅಜ್ಜನೆದುರು ಕೈಕಟ್ಟಿ ನಿಂತರು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ, 'ಇಂದಿನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿಯಿತಾ ಸಾರ್?' ಎಂದರು. ಅಜ್ಜ 'ಹೌದು, ನನ್ನ ಇಂದಿನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪುಟ್ಟಿಯೊಬ್ಬಳೇ ಪಾಸ್ ಆದಳು!' ಎಂದು ಪುಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಅವಳನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸಿದರು. ಪುಟ್ಟಿಗೆ ಅಜ್ಜನ ಮಾತುಗಳು ವಿಚಿತ್ರ ವನಿಸಿದವು. ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅಜ್ಜನಿಗೆ 'ಇದೆಲ್ಲ ಏನು ಅಜ್ಜಾ? ಪರೀಕ್ಷೆ ಅಂತಿದ್ದೀರಾ...ಪಾಸ್ ಅಂತಿದ್ದೀರಾ... ನನಗೇನೂ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳು' ಎಂದಳು. ಆಗ ನಗುತ್ತ ಅಜ್ಜ, 'ನೋಡಮ್ಮಾ ನಾನು ಒಬ್ಬ ನಿವೃತ್ತ ಉಪನ್ಯಾಸಕ. ನನಗೆ ಯಾವುದೇ ಕಾಯಿಲೆ ಇಲ್ಲ. ನಿವೃತ್ತಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತು ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡಬಾರದೆಂದು ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಹಲವರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ನೀಡಿದ್ದೇನೆ. ಉತ್ತಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ

ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತ ಪಾಠಗಳು ಮತ್ತು ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ನಿತ್ಯದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಲು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇಂದು ನಾನು ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದೂ ಅದೇ ಕೆಲಸ. ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಅನೇಕ ಜನ ಸುಶಿಕ್ಷಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಮೇಲಾಗಿ ಯುವಕ ಯುವತಿಯರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ಅವರಾರೂ ಹಿರಿಯರನ್ನು ಗೌರವಿಸುವ ಮತ್ತು ಅಸಹಾಯಕರಿಗೆ ನೆರವಾಗುವ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲ ಕಲಿತದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಮರೆತವರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಚಿಕ್ಕವಳಾದ ನೀನು ಮಾತ್ರ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತ ಪಾಠ ಮರೆಯದೆ, ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದೆ. ಕೇವಲ ಬಾಯಿಮಾತಿಗೆ ಮಾನವೀಯತೆ ತೋರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಅಗತ್ಯ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನುಡಿದಂತೆ ನಡೆಯಬೇಕು. ಹೀಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಪಾಸಾಗಿದ್ದೀಯೆ' ಎಂದು ತಿಳಿಸಿ ಪುಟ್ಟಿಗೆ ನಗದು ಬಹುಮಾನದೊಡನೆ ಕಲಿಕೋಪಕರಣ ನೀಡಿ ಗೌರವಿಸಿದರು. ಪುಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಗೌರವ ನೋಡಿ, ಅವಳ ಸ್ನೇಹಿತರೂ ಅಂದಿನಿಂದ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ನಿತ್ಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ■